

Hi ha algun motiu racional per no voler ser déus, és a dir, transhumans?

quaderndelesidees.press/hi-ha-algun-motiu-racional-per-no- voler-ser-deus-es-a-dir-transhumans-per-que-no-ser-deus-gracies-al-transhumanisme/

March 25, 2019

Suposo que no desitges estar malalt, haver de patir per resoldre qualsevol imprevist ni, finalment, morir havent patit el deteriorament global i inexorable del teu cos i dels seus sentits. Per aquest motiu prens medicines, et vacunes, prens mesures d'higiene, estudies o mesures tant com t'és possible la dieta i l'exercici. L'èxit en la supervivència i major longevitat progressiva de l'espècie humana —no oblidem que l'esperança de vida d'un caçador-recol·lector fa unes desenes de milers d'anys era de 30 anys, contra els 82 dels actuals japonesos— ha estat possible gràcies a la tecnològització i medicalització de la cura del seu cos alhora que a l'increment del coneixement científic. Fins i tot hem arribat a descobrir la clau de la vida, l'ADN, i podem ara manipular-nos, essent la tècnica CRISPR (clustered regularly interspaced short palindromic repeats) la més actual. Legalment diversos països del món accepten fills amb 3 progenitors genètics legals (en combinar en el laboratori les seves dades), però podrien ser 5, 15 o 168, gràcies a la biologia sintètica. Tanmateix, podem ampliar els nostres cossos amb pròtesis físiques robotitzades que funcionin amb intel·ligència artificial o extensions de realitat virtual o augmentada.

Operació de Patxi Ocio Casamartina. Foto de la capçalera de la sèrie Iconoclasmes de Patxi Ocio Casamartina.

És sabut que el cos humà declina en la seva qualitat funcional a partir de la seva màxima sexualitat, als 19 anys d'edat, de manera que estem condemnats a viure en la contínua desfeta corporal. Davant d'això, qui no voldria mantenir-se jove, sense problemes de salut i amb un ajut incondicional per realitzar les tasques diàries més tedioses?

El transhumanisme és un moviment recent no gaire organitzat però que reuneix persones amb diversos interessos i conviccions, i que es planteja si la natura de l'ésser humà és quelcom estable o pot ser sotmesa a modificacions tant perennes com peremptòries. Els seus defensors clamen en contra de l'envelliment, de les limitacions

de la biologia, i proclamen la necessitat, o més aviat el dret, de la modificació corporal individual o fins i tot de l'espècie. Evidentment, a aquest moviment llibertari corporal s'hi oposen una gran multitud de persones que assisteixen horroritzades a la destrucció de les idees clàssiques i considerades com a «normals» en relació amb l'ésser humà. Són les mateixes persones que consideren la natura humana com quelcom estable i definitiu. Un error monumental, com és obvi, atesa la naturalesa biològica dels humans. Evolucionem com qualsevol altre ésser vivent, tot i que ara ja no depenem de l'atzar mutant sobre l'ADN i les seves possibles combinacions sexuals clàssiques, sinó que podem modificar la nostra informació i també els nostres cossos. De retruc, s'obre un infinit de possibilitats: augmentar o modificar les nostres capacitats sensorials, modificar/ampliar/crear noves possibilitats sexuals i d'identitat corporal, separar de totes totes la sexualitat de la reproducció, alterar i redefinir els cossos humans, coexistir amb la intel·ligència artificial, i moltes altres.

Aquestes alteracions dels cossos afecten altres àmbits com la gran onada del tecnotsunami que tot ho impregna: partint dels cossos, afecta les comunitats, somou les societats i embolcalla la humanitat. No hi ha espectre humà que no es trobi afectat per aquest canvi que comença en cada cos: afectivitat, racionalitat, política, guerra, reproducció, economia o sexualitat. És racional pensar que la bestreta d'eternitat que ens ofereix el transhumanisme no és merescuda? Al meu parer, de cap de les maneres, sense que això impliqui una negació o menysvaloració del que ha estat la nostra espècie fins ara.

Bàsicament ens enfrontem al repte de la nostra llibertat, quan per primer cop la humanitat ha assolit la possibilitat real de fer-se a si mateixa. Es tracta ja de triar de quin bàndol estàs: de part dels immobilistes o dels renovadors. I triïs el que triïs, assumir que tot té conseqüències però no hi ha res que ens obligui a seguir cap norma. En qualsevol cas, no hem viure en la ignorància dels cossos i les ments.

JORDI VALLVERDÚ

Jordi Vallverdú

Jordi Vallverdú és doctor en filosofia per la UAB on actualment és professor agregat. La seva recerca se centra en els aspectes epistemològics i cognitius de la Filosofia de la Computació i de la Intel·ligència Artificial. És el fundador de la International Journal of Synthetic Emotions (IJSE) i ha escrit [...]

[Llegir més](#)

